

[Bjørn Elmquist]

tingede sygdomme, som barnet selv vil blive ramt af, og som barnets afkom – hvis vedkommende når at reproducere sig videre – også vil kunne blive ramt af.

Udtrykket livstruende er et i anførelses-tegn politisk udtryk. Jeg tror ikke, det er noget, man kan fastlægge lægevidenskabeligt, men hermed være ikke sagt, at det er politikerne, der skal fastlægge begrebet. Det er imidlertid et gummibåndsbegreb, og derfor er der meget, meget stor risiko for, at man bevæger sig ud på glidebanen, det er helt korrekt.

For så vidt angår det med blødersygdommen – jeg skal nok låne mit udklip ud bagefter – så var der ikke tale om at hindre, at drengbørn, der kunne føre sygdommen videre og selv komme til at lide af den, skulle aborteres. Nej, det, der var tale om, var en reparation af det mandlige X-kromosom, der har vist sig at være ekstraordinært langt. Som der står her i artiklen: »som man skulle reparere på og erstatte med et andet mandligt X-kromosom af naturlig længde«.

Steffensen (KrF):

Det er bare en enkelt bemærkning til ministeren her til sidst.

Alle har været enig om i dag, at det er godt, at vi har haft denne debat, og det synspunkt er jeg meget enig i. Jeg er også meget enig i, at det nu er vigtigt, at debatten kan fortsætte ude i befolkningen, og en af forudsætningerne for, at det kan ske, er, at folk har mulighed for at få fat i »Fremskridtets pris«. Når jeg nævner det, er det, fordi jeg er blevet konfronteret med et par tilfælde, hvor nogle mennesker gerne ville låne denne bog på biblioteket, men dér har man måttet sige til dem: vi har kun ét eksemplar, og vi kan desværre ikke skaffe flere foreløbig. Vi kan skrive den op, og så kan du få den som nr. 25 eller 32, eller hvad det nu var for et tal. Det kunne måske være et problem for nogle, at de ikke kan få dette materiale. Jeg ved nok, at de kan købe det, men det koster immervæk en del penge, og spørgsmålet er, om ministeren har nogen mulighed for at sørge for, at dette dokument, som »Fremskridtets pris« er, lettere end via bibliotekernes anskaffelsessum – jeg må jo forudsætte, at den er årsagen til, at man ikke har flere – kunne komme ud til befolkningen.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Fru Helle Degn efterlyste nogle mere konkrete bud i redegørelsen, f.eks. hvilken kompetence rådet skal have. Må vi få nogle flere konkrete ting, sagde hun. Det synes jeg egentlig er utroligt.

Jeg vil godt sige lidt om, hvordan hele dette arbejde har været lagt til rette. For det første, som jeg startede med at sige, følte regeringen, at denne debat var så vigtig, at det nu var nødvendigt, at vi tog den op, og at vi fik den flyttet ned i folketinget. Vi startede derfor med at lave en høring på rigshospitalet, hvor fru Helle Degn sikkert var til stede, i hvert tilfælde var der en række folketingsmedlemmer foruden alle mulige andre. Jeg tror, det var sådan, at dørene stod og flappede, fordi vi ikke kunne være der alle sammen.

Derefter sagde vi: på denne høring var konklusionen, at man gerne ville have et udvalg, der så på disse ting og lavede en betænkning. Denne betænkning blev lavet, i øvrigt på rekordtid, det har taget et halvt år, hvilket jeg også herfra gerne vil have lov til at tage hatten af for. Det viser nemlig, at sådan et udvalg godt kan arbejde hurtigt.

Derefter lagde vi vægt på og timede det sådan, at der, efter at »Fremskridtets pris« var kommet, var et halvt år til debat på grundlag af denne bog, en debat, som har været ført alle steder, ikke alene i aviserne, men i præstegårde, i foredragsforeninger, alle mulige steder har både udvalgets medlemmer og andre folketingsmedlemmer debatteret disse ting sammen med almindelige, om jeg så må sige, foredragsholdere, som har påtaget sig denne opgave, og som har interesseret sig for emnet. Der har altså været cirka seks måneders debat.

Herefter var det tanken, nået hertil, hvor vi er i dag, at debatten ligesom skulle sidde fast i ministerens og regeringens øren, når denne redegørelse skulle skrives, og give anledning til nogle spørgsmålstegn naturligvis og en opsummering af, hvad vi hørte på høringen. Derfor er redegørelsen lavet på den måde, den er.

Jeg har også gjort lidt ud af at fortælle, at jeg ikke har lyst til at være Vorherre. Jeg tror også, folketinget ville give sig til at le, hvis jeg havde stillet mig an som mere vorherreagtig, end jeg har tilladt mig i redegørelsen.